

HLUBOCE SMUTNÝ A MORBIDNĚ VTIPNÝ DEBUTOVÝ
ROMÁN. JAKO KDYŽ SE SPOJÍ CHUCK PALAHNIUK
A QUENTIN TARANTINO, ABY PROZKOUMALI
TEMNÁ ZÁKOUTÍ HANNOVERU.

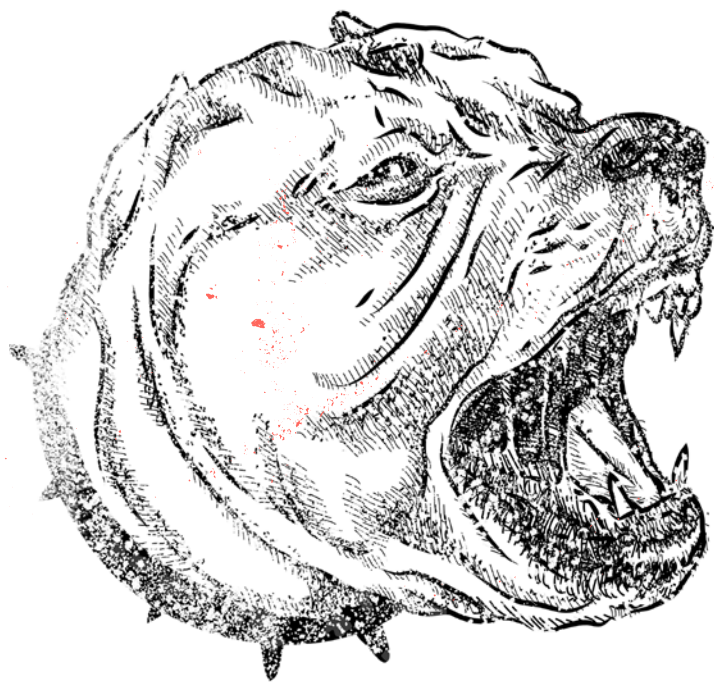
— *Thomas Klupp, spisovatel*

CHULIGÁN

Philipp Winkler

Host

Chuligán
Philipp Winkler

CHULIGÁN

Brno 2017

Philipp Winkler: HOOL. Roman
Copyright © Aufbau Verlag GmbH & Co. KG, Berlin 2016
Cover © ded pixto/Shutterstock
Translation © Viktorie Hanišová, 2017
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2017
(elektronické vydání)

The translation of this work was supported
by a grant from the Goethe-Institut.
Překlad této knihy podpořil Goethe-Institut.

ISBN 978-80-7577-284-8 (Formát PDF)
ISBN 978-80-7577-285-5 (Formát ePub)
ISBN 978-80-7577-286-2 (Formát MobiPocket)

Mým rodičům

Zahřeju si v dlani chránič zubů. Převrátím ho v prstech a trochu ho stisknu. Tak to dělám před každým zápasem. Gelovej materiál se nepromáčkne, jen se trochu poddá. Je to prvotřídní záležitost. Nic lepšího nekoupíš. Vyrobil mi ho na míru jeden zubní technik. Není to žádněj šmejd z velkovýroby, kterej za dva tejdny flákneš do popelnice, protože tě okraje řezou do dásní. Nebo protože ti je kvůli pojebanýmu tvaru a chemickýmu smradu furt na blití. Kromě Joja, kterej se na to ze svýho správcovskýho platu nezmůže, jsme si mezi tím takovej chránič pořídili skoro všichni. Kai, kterej si vždycky potrpí na ty největší vychytávky. Ulf. Ten si ho může dovolit s přehledem. Tomek i Töller. A další z naší party, který maj dobře placenou práci. Strejda Axel na něj má rozhodně. To on toho zubního technika před pár lety splášil. Specializuje se na kontaktní sporty a stará se o zápasníky po celým Německu. Prej za ním jezdej chlápce až z Frankfurtu, a dokonce i pár týpků z Východu. Z Drážďan a Halle, z klubu Zwickau. Aby si ho mohli koupit, určitě na to padne celá jejich měsíční podpora v nezaměstnanosti, říkám si, když špičkou prstu objíždím dejchací otvory v chrániči.

„Ty, Heiko!“ strčí do mě Kai. „Někdo volá.“ Mobil z výprodeje, kterej se válí na místě mezi náma, zvoní. Zvednu ho roztřesenějma prstama. Strejda mě sleduje

v postranním zrcátku. Zmáčknu zelený tlačítko se symbolem sluchátka.

„Kde jste? Už tu čekáme,“ slyším hlas chlápka z Kolína, se kterým jsem zápas dojednal. Stáhnu okno, abych líp viděl ven, a snažím se zachytit nějaký orientační bod.

„Sjeli jsme z B55 na Olpe. Už tam budem.“

„Jedte rovně po Wüste a na druhým kruháci to vemte doprava. Pak Bratzkopfskou ulicí až na konec města. Hned za Olpe uvidíte nalevo les. Nemůžete to minout.“

Než to položí, ještě mu připomenu, na čem jsme se domluvili. Patnáct na patnáct. Pak to típnu.

„Tak co?“ zeptá se strejda Axel, aniž se otočí. Ještě pořád mě pozoruje v postranním zrcátku. I když se zrcátko na slunci blejská, vidím jeho bodavej pohled. Jak mě zkoumá. Řeknu mu, kudy má jet, a ještě jednou mu zdůrazním, že jsem tomu chlápku opravdu připomenul, na čem jsme se dohodli.

„Slyšel jsem,“ řekne strejda a otočí se na Hinkela, kterej jako vždycky dřepí za volantem. Axel mu zopakuje, kudy má jet. Jako by to Hinkel vůbec nezaregistroval nebo jako by tam mohl jet teprve tehdy, když to uslyší od něj. Všimnu si, že se na mě Kai s úšklebkem otočí. To je od něj milý. Kdybych se na něj kouknul, určitě by ještě zvednul oči v sloup. Jako že je to na hovno, jak se to tady strejda snaží všechno řídit. Něco v tom smyslu. Ale já na to nereaguju a dávám bacha, jestli Hinkel jede správně. Něco zabručí, jako že tomu rozuměl. Svoji karbanátkoidní pracku drží na volantu v poloze na dvanáctý hodině. Vidím kapičky potu, který se mu třpytěl na dlouhých chlupcích na hřbetu ruky.

Vypadá to, jako by si chlupy sčesal na stranu. Druhá pazoura mu visí z okna ven.

Tomek, kterej sedí nalevo od Kaie, ťuká něco do mobilu a nehne ani brvou. To je pro lidi z Východu typický. V tom svém slovanským ksichtě maj pořád ten samej neprostopnej výraz. Při dobrý i špatný náladě. Rozdíl nerozpoznáš. Se stejným výrazem by si Tomek určitě i přebíral výhru v loterii. Cígo v levý ruce úplně ignoruje. Protivítr mu ho spaluje jako ve zrychleným záběru. Není se co divit, když vyfasoval tak blbý místo. Než jsme vyjeli, zařval Kai jako první „shotgun“, a tím si zajistil nejlepší sedadlo v autě. Ale Tomek tu hru třeba ani nezná. Tak teď musí dřepět tam, kde to posledně Jojo zakrvácel svým rozbitým nosem. Jojův rypák to tehdy dost odskákal. A co teprve polstrování v autě. Navíc je to místo, který v horku nikdy nikdo nechce. Za Hinkelem. Ani otevřený okno to nespraví.

Kai se trochu nadzvedne a vytáhne ze zadní kapsičky džín kulatou krabičku. Odšroubuje ji a nasype si trochu koksu na bříško palce, přidrží si ho postupně pod oběma nosníma dírkama a natáhne. V autě to celkem hází, ale on to zvládne a ani trochu nevysype stranou. Zvrátí hlavu nazad. Otře si nagelovanou boxerskou frizúru o omaštěný polstrování podhlavníku. Podá mi krabičku.

„Dáš si taky? Třeba se z toho pak neposereš strachy.“ Zatlémí se na mě a já na něj taky. „Lepší mít nasráno v kalhotách než v hlavě, ty smažko.“ Zasměje se. Už je to dlouho, co jsem si naposledy dal lajnu. Při zavírání krabičky na mě vytasí fakáče. Strejda si zhluboka odkašle. Kai pokrčí ramenama a zastrčí krabičku zpátky do kalhot. Až moc dobře ví, jak Axel nesnáší, když se

před zápasem něčím naperem. Dokonce ani koksem, kterej ti pořádně pročistí mozkovnu. Ale něčemu takovému nedokáže zabránit ani strejda Axel. Proto to nechává bejt, pokud se to moc nepřehání. Koneckonců tím ani on sám někdy nepohrdne. Spouště z našich to dělá dobře na nervy. Nebo jsou to prostě obyčejný feťáci. Ale kdo to neudrží na uzdě, toho Axel nevezme. Aspoň ne na důležitý zápasy. Jako třeba dneska. Když jde o čestnou reprezentaci Hannoveru 96. Kai to sice do sebe sází solidně, ale na to, aby zůstal doma, je až moc dobrej. Ve srovnání s ním jsou všechny ostatní mlátičky mrštný asi jako buldozer. A díky mně se Kai před zápasem drží trochu zpátky. Kromě toho strejda moc dobře ví, že kdyby nechal Kaie jako náhradníka na lavičce, nemohl by se mnou do budoucna počítat.

V postranním okýnku našeho Volkswagenu T5 zahlídnu žlutou ceduli s nápisem Olpe. Nahnu se dopředu, obličej mám mezi Hinkelem a strejdou.

„A teď rovně —“

„Rovně na prvním kruháči. A na dalším doprava,“ přeruší mě Axel. Opřu se zpátky do sedadla a stejně jako Kai zvednu oči v sloup. Podá mi cigáro. Zapálím si a zhluboka potáhnu. Prostor mezi kovovejma tyčkama pod opěrkou hlavy přede mnou se vyplní zarudlým, masitým zátylkem strejdy Axela. Napravo a nalevo od sedadla vykukujou jeho ramena, který jsou hranatý, jako by je někdo narýsoval podle úhelníku. Vyfouknu kouř směrem k červený ploše pod opěrkou a řeknu: „Přesně tak.“

Odbočíme na suchou lesní cestu. Písek pod kolama vrže. Okamžitě nás zahalí stín šumících stromů. Je pří-

jemný dostat se pryč z přímýho slunce a já si všimnu, že se díky mírnýmu ochlazení trochu uklidním. Chytlo mě to, hned jak jsme vyjeli z Olpe. Tenhle ten pocit, kterej se dostaví vždycky těsně předtím, než to propukne. Nevím, jestli je to srovnatelný s trémou, já přece trému nikdy nemíval. Ale připadá mi, jako by se mi začalo něco v břiše vznášet. Jako by se mi žaludek naplnil heliem a zespoda mi tlačil na plíce.

„Tady,“ řekne Hinkel a napřáhne tlustej, chlupatej ukazováček dopředu. My tři vzadu natáhnem krky, abysme taky něco viděli. Slušnej kus cesty před náma zahlídnem špalír kolíňáckejch aut. Kolíňáci postávají ve skupinkách před svejma kárama. Axel se otočí a podívá se zadním oknem ven. Instinktivně uhnu hlavou na stranu, aby měl lepší výhled, ale pak si zase řeknu, abych se kvůli němu nepřetrhnul. Taky se otočím. Všecko v cajku. Ostatní jedou za náma tak jako vždycky. Nikdo se nepřiposral a nezabalil to. To bych se taky dost divil.

„Zastav,“ nařídí Hinkelovi strejda. Hinkel zajede s dodávkou co nejdál na travnatej pruh mezi lesní cestou a keřema. Ostatní zastavěj za náma. Vystoupíme. Kolíňáci maj zaparkováno úplně stejně, akorát stojej na druhý straně cesty. Až se to tady vyřídí, každej si zase sedne do auta a zmizí po svý ose.

Axel obejde zepředu auto a rozkročí se uprostřed cesty. Vytáhnu z krabičky chránič zubů a přitom nespustím strejdu z očí. Tomek si stoupne vedle něj. Daj hlavy k sobě a raděj se. Obrátím se na Kaie a řeknu si o cíčko. Zkouší z úzkejch džín vydolovat krabičku. Natáhnů k němu ruku a při tom mám Axela, kterej si s rukama v bok prohlíží Kolíňáky, pořád v merku.

„Tak dělej,“ houknu na něj, „ať nemusím čekat do zejtrka.“

„Zklidni hormon,“ zamumlá Kai. Přeslápnu z jedny nohy na druhou. Hned jak konečně dostanu cigáro, vylezu z auta za Axelem a Tomkem.

„Co je?“ vyštěkne strejda, když si všimne, že se někdo blíží. Pak mu dojde, že jsem to já. Trošku mu povolí čelist, pak mi položí pracku na rameno a přitáhne mě k sobě.

„Akorát jsme je spočítali,“ řekne Tomek s polským přízvukem. Zní to, jako by šišlal. „Patnáct chlapů a jeden navíc s kamerou.“

„Maj na sobě všichni červený trička?“ zeptá se Axel. Mohl by se otočit a podívat se sám, napadne mě, ale radši si to nechám pro sebe. Trička jsem samozřejmě rozdál už před odjezdem. Právě proto, abysme se s tím teď nemuseli zdržovat.

„Jo, všichni,“ řeknu.

Chci ještě dodat, jak jsem to vymyslel s rozestavením. Že bysme měli zkusit postavit ty největší dopředu. Byli by něco jako vlnolamy. Při prvním útoku by pár chlapů odrazili, i když by to bylo na úkor rychlosti. Ale Axel mi zvednutou rukou naznačí, ať zmlknu. Přitom jsem nestačil říct ani půlku věty. Blíží se k nám jeden z Koliňáků. Asi to bude ten, se kterým jsem byl v kontaktu.

„V pohodě,“ prohlásí Axel.

Nevím, komu to říká.

„Heiko. Tvoje práce je starat se o to, jestli jsou ostatní připravený.“

Napřáhne ruku přede mě, jako by mi chtěl zahradit cestu, a jde ke Koliňákovi, kterej se zastavil uprostřed

cesty a čeká na někoho z nás. Připadám si, jako by mě z toho Axel vyšplouchl. Vždyť jsme se přece dohodli, že celou organizaci tentokrát převezmu já. Snažím se to vstřebat. Tomek mi poklepe na rameno. Na ruce má vybledlý tetování nějaký ženský. Krátce se na něj podívám, pak sjedu očima na zem. „Co jako,“ zašlápnu cigáro.

Kai stojí s cigárem v hubě u dodávky a prohlíží si svůj odraz v zatmaveném skle. Prsty si prohrabuje vlasy ostříhaný na ježka. Všichni ostatní maj na sobě červený trička, který jsem jim rozdál. Jen Kai si oblíknul červený polo tričko značky Fred Perry. Aspoň si projednou nevyhrnul límeček. Stoupnu si vedle něj a nejdřív zkouknu jeho a teprve pak sebe.

„Víš vůbec, že jseš úplně vypatlaný?“

Nic na to neřekne, jen přešlápne z jedny nohy na druhou, převalí si cigáro v hubě a přitom si potichu něco brouká. Můj ksicht vypadá v tmavě hnědém tónování úplně jinak než ten jeho. Žádný výraz. Koutky pusy stažený. Obočí zamračený. Čelo zakaboněný. Jsem smrtelně vážnej. Dobře že mám zase vlasy zastřižený přesně na jeden milimetr. V okně se zjeví mohutnej stín.

„Tak co, vy připosrancí? Už je to dlouho, co?“ ozve se Ulf. „Ready?“

„I was born fucking ready,“ Kai na to a pravým loktem si bouchne do levý dlaně, až to pleskne.

Vyfouknu vzduch skrz přivřený rty. „Ty jseš dement,“ řeknu mu. Otočím se a podívám se na Ulfa, kterej je o dobrou hlavu větší: „Je to až moc dlouho.“

„To říkej Jojovu křivýmu rypáku.“

Zasmějem se. Ulf se podívá na cestu. Zeptá se mě, proč se tam dneska zase vykecává strejda. Jestli bych

to tentokrát neměl dělat já. Kejvnu a současně při tom pokrčím ramenama a řeknu: „Co já vím.“

„Znáš přece Axela,“ vloží se do toho Kai. „Strejda se nechce nechat připravit o moc.“

„Na to sere pes. Ať si dělá, co chce,“ já na to.

I Ulf pokrčí ramenama. Tričko nadměrný velikosti se mu na hrudi a ramenech napíná. Límeček vypadá, jako by měl každou chvíli prasknout.

„To tys to tady zorganizoval.“

Zase kejvnu a řeknu, že mi to je vlastně všechno celkem u prdele. Hlavně že zase bude rvačka. Od začátku novy sezony jsme ještě neměli ani jeden zápas.

Hinkel a pár dalších nabušenců se mezitím vymočili a teď se prodíraj houštím zpátky. Všichni se postavěj do půlkruhu kolem Axela. Nakláněj hlavu ze strany na stranu, aby si uvolnili krk. Protáhnou si hnáty. Protřepou ruce.

„Tak do toho. Akce!“ zakřičí Axel.

Zastrčím si chránič do pusy. Skousnu ho. Z nervozity mi zbyla jenom mírná pachut' na jazyku. Rozestavíme se do třech řad na šířku lesní cesty. Tělem mi pumpuje adrenalin. Hlavu mám úplně lehoučkou.

Vyrazíme. Axel a Tomek o krok před náma. Ulf a Kai vedle mě. To snad ne, Kai se na mě kření od ucha k uchu a úplně mě tím nakazí. Pak se zase podívám dopředu. Na val holejch lebek a bílejších triček, kterej se sune proti nám. Holohlavci zrychlujou a vyřvávají: „Kur-vy Ha-noj!“ Některý z nich mávaj pěstma.

I my zrychlíme. Dáváme bacha, abysme došlapovali na zem celejma chodidlama. Potřebujem pevnou půdu pod nohama pro útok. Jinak to projedem. Rozbíhaj se. My taky. Teď hlavně nezakopnout! Nešláp-

nout Axelovi na paty! Už to začne. Cejtím za krkem ruce, který mě tlačej před sebou. Jako by to bylo nutný. Už!

Poslední výkřik. Les zmlkne. Pak těla vyrazej proti sobě. Pěsti a nohy se zmítaj ve vzduchu. Zahlídnu, jak Axela vcucne kolínský stádo. Jeden Kolíňák přede mnou. Blíží se ke mně pěst. Zaregistruju její dráhu. Skrčím se pod ní. Vrhnu se proti němu. Nespadne. Ten sráč drží až moc dobře. Odfrkne si. Kolem mě lítaj další těla. Zaháknutý do sebe. Zaklesnutý. Chycený v kravatě. Bušej do sebe. Holá lebka přede mnou má pořádný bicáky. No a co. Obranný postavení. Finguju výpad doleva. Napadlo ho to samý. Vyvedlo ho to z míry. Chce mě prudce praštit. Uhnu. Pustím mu příměj úder do čelisti. Zasténá. Vrávorá. Nesejmulo ho to úplně. Skrčí se, ruce zvednutý. Zase chci předstírat výpad, ale někdo se na mě vrhne zezadu. Nemám šanci. Udeří mě pěstí přímo do klíční kosti. Určitě mířil na ksicht. Zase klika. Ale kost to odskákala. Jako by vibrovala. Ser na to, řeknu si. Vyrázím. Finguju výpad doprava. Týpek se pootočil kolem svý osy na druhou stranu ode mě. S tím nepočítal. Ruce mu vystřelej do vzduchu. Rána do ledvin. Podlomí se mu kolena, ale dokáže se udržet na nohou. Ruce instinktivně nasměruje k ledvinám. Jeho blbost! Dám mu pravej hák přímo do držky. Svalí se na zem, zkroutí se a zasténá. Vyflusne chránič do písku. Zuby zalitý krví. Nezvedej se! Kurva, nezvedej se! Otočím se. Ale ne na moc dlouho! Zůstane na zemi. Gestem mi naznačí, že má dost, oči má sevřený bolestí. Mám pohled zúženéj, jako bych koukal uchem jehly. Vidím v něm Kaie. Ve středu kotle. Nějakej kolínskej imbecil se mu snaží servat polo tričko. Kai se mu chce vysmeknout.

Otáčí se kolem své osy i s Koliňákem a víří při tom prach. Za ním ještě jedno bílý tričko. Ani nápad, ty zmrde! Vyřítím se na něj, ale on zvedne nohu. Kopanec do slabin. Co jsem to za kreténa! Zavravorám, ale ještě se zachytím rukama. Ale to už se na mě vrhne. Vytlumím náraz kolenem. Nemůžu se nadechnout. Snažím se sebrat. Sjede mi ruka a ohne se na nesprávnou stranu. Bolest mi vystřelí od zápěstí až po rameno. V hubě pachuč polystyrenu. Ale na to není čas. Zase se na mě vrhne. Skulím se stranou. Ten dement se svalí na mnou uvolněný místo. To mi dá trochu času, abych vstal. Ruku mám úplně mrtvou. Loket je v cajku. Natáhnu mu levačkou ránu do pracek, kterejma si chrání ksicht. Ruce mu sjedou trochu stranou a já ho praštím loktem přímo do tlamy. Jde k zemi. Kašle. Dává se a drží si hubu. Čekám, připravenej mu kdykoli přidat. Sundá ruku z obličeje a podívá se na ni. Z dlouhý rozevřený rány nad levým okem mu crčí potok krve. Zůstane ležet. Namáhavě oddychuju. Rozhlížím se. Kolem mě jen pár prořídlejších, vyčerpanejších skupinek, který se pomalu rozpadaj. Dám si ruce v bok. Vzduch se mi ve hvízdajících plicích tříští jako kovový piliny. Zastraný cigára! Teď si tak jedno dát. Za mejma zádama se něco děje. O nějaký dva metry dál stojí v křoví Töller. Tričko má rozervaný na cáry. Dojdu k němu a zjistím, že je rozkročenej nad nějakým Koliňákem s rozseknutou, zkrvavenou držkou. Chlápek si bezmocně drží ruku u ksichtu, ale Töller mu ještě dvě ubalí a přitom na něj řve. Popadnu Töllera za ruku, druhou ho chytinu kolem boku a táhnu ho pryč.

„Ses zcvoknul, Töllere? Už má dost!“

Trochu do mě strčí. „Ten čurák mě praštil do koulí!“

Vystrkám ho pozadu ze křoví. Přiblíží se k nám pár dalších, aby zjistili, co se tu odehrává, ale já zvednu ruku do vejšky. Žádný problém! Není co řešit. Töllerovi, kterej chce pryč, oběma rukama vrazím do hrudi.

„V pohodě, chlape! Neudělals to naschvál. A i kdyby jo, srát na to.“ Pak zvednu ukazováček. Držím si ho přímo u obličeje a ukážu na něj.

„Jestli ještě jednou uvidím, že mlátíš někoho, kdo leží na zemi...“

„Tak co jako, Kolbe?“

Než stačím odpovédět, otočí se a mávne rukou.

„Co je?!“ zaburácí z keřů Axelův hlas.

Vypadá to, jako by si tričko právě vytáhl z pračky. Tázavě pokrčí ramenama a rozhodí rukama. Naznačím mu, že je všechno v pohodě, žádný problém. Hrne se k nám Ulf. Má roztrženej límeček. Kůži pod ním poškrábanou a zarudlou. Gratuluje mi. Proč jako, ptám se, ale mezitím mi to dojde. Většina těch, co se svíjej na zemi, má na sobě bílý tričko. Červený stojej. Skandujou: „Ha-no-ver! Ha-no-ver!“ Cejtím v ramenou lehkost jako už dlouho ne. Žaludek, kterej jako by se naplnil olovem, mi sklouzne až na dno břicha. Dřepnu si vedle Ulfovejch mohutnejch nohou, položím si předloktí na kolena a zkouším to vydejchat. Hrud' mám jako ve šněrovačce. V klíční kosti mi tupě škuje. Leváčku mám úplně ztěžklou. Vyflusnu chránič do ruky. V dlani cejtím lepkavou krev. V obličeji mi tepe horká bolest. Vzhlídnu k Ulfovi: „Doufám, že ještě dáme druhý kolo!“

Když se na odpočívadle kousek za Pöttem na chvíli vytratím, abych po poli rozházal mobil rozebranej na

jednotlivý díly, pustí se Kai s Töllerem kvůli nějaký prkotině do skupinky polskejch kamioňáků. Ale Tomek vyhrocenou situaci uklidní, a krátce nato, ještě než se stačím vrátit z pole, začne skupinou kolovat flaška tvrdýho bez etikety. Axel si to k nim přihasí a chce je zjebat, co to tady jako dělaj za píčoviny, že po rvačce ještě takhle vyváděj, a jestli nejsou úplně vymaštěný. Ale Axelův projev už vůbec nezní tak rázně, koneckonců nám všem na jazyku zůstala chuť čerstvýho vítězství.

Těsně před půlnocí přijedem do Hannoveru. Každý si přestoupí do svýho auta. I Ulf musí padat, nebo doma dostane kartáč od Saskie.

Pokračujem s Kaiem na hlavák. Jsem zralej do postele. Kai to chce ještě oslavit na Raschplatzu, což ve skutečnosti znamená, že chce někoho sbalit a trošku si vrznout.

Hodíme do sebe v Zapfhahnu jedno živý. Pak nasednu do posledního osobáku a razím do Wunstorfu. Kai se mě sice snažil zlanařit, mě ale na špatnou muziku a předraženej lahvovej beck neužije. Když se to tak vezme, ani Kai si na diskárny v centru nepotrpí, ale pro toho, kdo si chce levně zaprcat, je to ta nejlepší volba. Radši by měl ale po každý roštěnce, kterou si narazí, chtít občanku.

Kaiovi se to totiž už stalo. Jednou sbalil nezletilou školačku. Vzala ho k sobě, že prej jsou rodiče na dovolený. A Kai najednou čumí na rozvrh hodin na lednici. Desátá třída, takže jí bylo okolo patnácti. Říkal, že tak rychle se ještě nikdy zase neoblíknul. Myslím, že potom zašel do bordelu, kde si vyhlídnul nějakou obstarožní šlápotu. Aby to jako eticky vykompenzoval.

Co se mě týká, existují jenom dvě možnosti, jak mě dostat do knajp na Raschplatzu: buď má Kai narozky, nebo mám tak vylito, že už vůbec nic nefotím.

Arnimův statek leží pouhej kilák od wunstorfskýho nádraží, kde mám zaparkovaný svoje polo, který ještě pamatuje osmdesátky. Musím sjet z hlavního tahu směrem na přivaděč na dálnici u Luthe a pak pokračovat po polní stezce vedoucí k lesíku, ve kterým dům stojí. Hned ve stejnej den, kdy jsem se sem nastěhoval, do mě Arnim nahustil, že jakmile sjeďu z hlavní, musím okamžitě vypnout světla. Cesta sem mi tak zabere skoro půl hodky. Jestli Arnim něco fakt nesnáší, tak jsou to nezvaný hosti. A ze všeho nejvíc fízly.

Z dlouhý, stromama olemovaný polní cesty zahnu k domu. Vedle Arnimova starýho pick-upu rozeznám v bledým, nepřímým světle Jojovo volvo.

Vystoupám po drolicích se schodech na verandu a přitom si pro sebe opakuju: „Snad ho nesejmul. Snad ho nesejmul.“ Přitom si představuju Arnima s puškou v ruce, jak stojí rozkročenej nad Jojovou mrtvolou s jednou nohou položenou na jeho prostřeleným břichu jako na etiketě od Morgana. Koukne na mě a zeptá se: „Co čumíš? Nepovolanejm vstup zakázán, chlapečku.“

Dveře, který maj dvě části, normální pevnou a za nima ještě síť proti hmyzu, jsou otevřený dokořán. Zastavím se v nich a chvíli naslouchám do tmy. Jakmile zaslechnu Jojův hlas, přestanu si pro sebe drmolit

tichou modlitbu, protože jsem stejně nevěřil, že by byl Arnim něčeho takovýho schopnej.

Strčím do sítě. Rám vrazí do zvonku, kterej je připevněnej nahoře. Do Arnimova „alarmu“. Za domem se okamžitě spustí starej známej kravál. V kuchyňskejch dveřích se rozzáří světlo a napříč doupětem dopadne mým směrem hranatej paprsek světla. Pak se v něm zjeví Arnimova baňatá silueta.

„Kdo je tam?“ zavolá. Všimnu si, že v ruce drží pušku.

„To jsem přece já, ty magore,“ odpovím a mrsknou sportovní tašku někam do tmy v obejváku. Dopadne s tupým nárazem na starou čalouněnou sedačku. Zaslechnu, že mě volá Jojo. Čokli ještě pořád zběsile štěkaj. Dolejhá k nám kovovej rachot, jak skáčou proti mříži.

„Držte už tlamy —“ zařve Arnim a jeho hlas přeruší chrchlavej kašel. Popadne pušku za hlaveň, posadí se zpátky ke stolu a pažbou několikrát zabuší na kuchyňský okno. Čekám, že se každou chvíli roztrhne sklo. Ale kromě toho, že se okenní tabule otřásá v rámu, se nic nestane.

Jojo vyskočí ze židle. Jeho krátký prstýnky vlasů mu při tom poskočej. Plácnem si na pozdrav a obejmem se kolem ramen. Klíčnická kost mi projede ostrá bolest, která jako by se mi rozleжала po celý hrudi. Jojo má nos pořád ještě celej bachratej a špička mu září jako UV lampa. Vytáhnu si z ledničky plechovku elephantu a kecnu si k oběma ke kuchyňskému stolu.

„Tak co? Tak co?“ chce vědět Jojo. Vyprávím mu o úspěšným tažení proti Kolínu, a jak mi strejda Axel i přes naši dohodu nechtěl předat žezlo. Jojo s nadše-

ním hltá každé detail. Přitom pološeptem mumlá, jak strašně rád by se toho zúčastnil a tak podobně. Arnim mezitím nepřítomně zírá do tmy za zažloutlým oknem. Soudě podle rachtavého zvuku v jeho plicích má jeho vnitřní orgány co dělat, aby to s ním na místě nesešlo. Pobaveně ho sleduju. Jako obvykle je mimo. Radši nevědět, co se mu v tom jeho zamořeném mozku zase klube za hovadiny. Jojova plechovka vydává rytmickéj praskavej zvuk, jak ji mačká v ruce.

„Taky mám jednu dobrou zprávu.“

„Sem s ní,“ řeknu a přitom se nemůžu odtrhnout od Arnimova hypnotického chrchlavého dechu.

„Dostal jsem to místo!“ Jojův hlas opíše samou radostí oblouk kolem dokola.

Zeptám se ho, jaký místo má jako na mysli.

„No, tak teda ne. Vlastně to úplně opravdovský místo není. Žádná placená práce, ale dobrovolnická činnost.“

Nechápavě na něj kouknu.

„Dělá teď fotbalovýho trenéra,“ řekne Arnim, lokne si a zase odvrátí pohled. Možná toho ten magor fotí víc, než jsem si myslel.

„Co? Cože?“

„Jo. Ne. Tak teda. Trenér béček musel skončit. Trefil ho šlak. A po něm to převzal Gerti. No a já jsem dostal místo po něm. Trénuju teď céčkovej dorost.“

„Ty vole, to je teda senza,“ já na to a zvednu plechovku, abysme si s Jojem připili. „Gratuluju.“ Ťuknem si plechovkama a pak si loknem piva.

Jojo se na to dal před pár lety. V době, kdy byl to-tálně na dně. Bylo to po tý záležitosti s Joelem, po který na nás všechny padla hodně těžká deka. A to nikdo

z nás ještě netušil, jakou megadebilitu pár měsíců nato provede jeho otec. Báli jsme se, že Joja z těch sraček už nikdy nevytáhnem. Nechtěli jsme ho nechat o samotě, a tak jsme ho hlídali na směny. Až do dne, kdy se najednou vyhrabal z postele, konečně se umyl a vyrazil na staďák v Luthe. Neřekl ani „ň“ a z ničeho nic se stal druhým trenérem dorostu. To ho tenkrát vrátilo do těch správných kolejí. Dokonce tak moc, že zašel do své starý práce v domově důchodců a omluvil se za chlastání v pracovní době. A lup ho, dostal místo správce zpátky.

„Říkám si, že bych tam mohl leccos změnit. Jako co se týká tréninkovýho programu. Půjdu na to jinak než Gerti,“ objede bříškem prstu vršek plechovky, „možná bych zavedl pár věcí, který jsme trénovali s Joelem. Tak jsem se tě chtěl zeptat, jestli ještě máš ty lístečky, který jsme si tenkrát psali. Víš, co myslím? S rozpisem cvičení a tak.“

Kejvnu hlavou a vzdychnu. Klesnu pohledem až dolů na stůl. „To už je přece tak strašně dávno. Tady je asi mít nebudu.“

„No, tady ne, ale možná doma u táty?“

„Jojo, člověče...“ v hubě zase cejtím pachut polystyrenu, „tak jo, až tam budu mít cestu, mrknu se po nich.“

Poděkuje a napije se. Netrefí se hrdlem plechovky přímo do pusy a čúrek piva mu steče po strništi na bradě. Otrže si ji rukávem Joelovy tréninkový bundy Hannover 96. Teprve pak mu docvakne, co to provedl.

„Do prdele,“ zamumlá a zkusí malinkatej flíček od piva vysušit holou rukou.

Obrátím do sebe plechovku a bouchnu s ní o stůl. „Jsem fakt úplně grogy. Asi sebou fláknu do postele.“

Jojo do sebe taky kopne zbytek piva a típne vyhořelý cigáro, který zapomněl na popelníku.

„Tak já padám,“ řekne.

Obejmeme se, poplácáme se po zádech. Takový objímačky u nás obvykle nebejvaj na denním pořádku, ale čistě náhodou jsme se přesně ve stejném okamžiku naladili na stejnou vlnu, takže se to změnilo v upřímně míněný objetí, a ne žádný trapný roztažení rukou a následný uhejbání před sebou, abysme si nakonec jenom podali ruce.

Odejdem ke dveřím. Chci rozsvítit na verandě, ale prd se stane. Zařvu zpátky do kuchyně, že to debilní světlo venku zase nefachčí, a podržím Jojovi dveře. Zvonek se rozdrncí a čokli zase spustěj randál. Arnim na ně zařve z kuchyně, aby drželi hubu.

„A ještě jednou gratuluju,“ dodám a při tom pořád držím dveře na verandu, protože se zavíraj samy od sebe.

„Tak mě někdy navštivte na tréninku. Ulfovi a Kaiovi jsem to ještě neřekl. A mimochodem,“ sevře ruku v pěst, „to je bomba, že jste ty Koliňáky takhle sejmuli.“

Jojo nastoupí do volva a vykodrcá se po hrbolaté cestě ven. Na rozloučenou ještě zvednu ruku. Pak jeho vůz zmizí za břízama a vrbama, který se skláněj nad příjezdovou cestu.

Dojdu si do kuchyně pro další pivko. Arnimova brada se drží pár centáků nad jeho hrudí a klepe se, jak Arnim chrápe. Vezmu pušku, odložím ji po cestě nahoru na gauč a popadnu sportovní tašku. Schody skrípou jako kosti vetchýho starce.

Když procházím temnou chodbou, zaslechnu za prvníma dveřma nalevo zašustění křídel. Zní to suše. Jako dva šmirglpapíry, kterejma se tře o sebe. Mezi tím se všude kolem rozlinul štiplavej smrad ptačích hoven. Zavřu se v pokoji. Lišta z tvrdý gumy, která je připevňená ke spodnímu okraji dveří, zavrže o tvrdou prkennou podlahu. Musím koleno přitisknout na dřevo těsně pod zámek, abych zatlačil dveře do futer. Potom rozsvítím. Mrsknu tašku do kouta. Otevřu si pivo. Na stole mám celou krabičku cigár. Na chvilku se zastavím uprostřed místnosti. Střídavě si lokám a potahuju z cigára. Vnímám svoje tělo. Jako by projelo mandlem. A vlastně to tak je. A jak se teprve musej cejtít Koliňáci, který jsem dneska pořádně zrichtoval. Spokojeně se sám pro sebe usměju, než mi čelisti znova projede známá bolest, kterou ale okamžitě spláchnu pivem. Plechovka je už zase poloprázdná. Teprve teď mi dojde, že jsem od rána nic nejedl. Za to můžou nervy. S námahou si vestoje skopnu tenisky. Pak se celej svlíknu. Fláknu hadry na zem k řadě dalších hromádek oblečení. Je čas zase zajít do prádelny. Kašlu na to, prostě si to oblíknu naruby. Můj správnej mobil se ještě nabíjí v zásuvce vedle dveří. Vytáhnu ho. V zásuvce to zajiskří, ale naštěstí to neschyťám. Tři zprávy, pět zmeškanejch hovorů. Všech pět v průběhu dne. Všecky od Manuely. A pak jedna ememeska od Kaie, která mě rozesměje. Selfičko, na kterým je nahej od pasu nahoru se zvednutým palcem. A za ním nějaká buchta, která klečí na peřině s holou zadnicí vyšpulenou na mobil. Do ksichtu jí vidět není. Z fotky je poznat, že ji Kai pořídil u sebe v pokoji.

„To slo fofrem,“ napíšu mu, „novej rekord?“

A ještě jedna esemeska od strejdy Axela. „Dobra práce. Cau v kanclu.“ Neodpovím mu. Třetí zpráva je od Manuely, mojí starší ségry. Poslala ji před pár hodinami: „Heiko, kde zase vězíš?? Zavolej mi, prosím tě, ale ne moc pozdě. Chodíme spát v deset. Jde o tátu. Konečně jsme mu našli místo v léčebně. Měj se, Manuela. PS: Zdraví tě Andreas.“

To určitě, její dementní manžel by mi tak asi poslal pozdrav. Ještě jednou si přečtu esemesku a palcem pak tisknu tlačítko vypnout tak dlouho, dokud nezhasne displej.

Stojím v koupelně a pozoruju se v zrcadle. Ksicht mám pokřivenej kvůli prasklinám na skle a musím se soustředit, abych si v duchu dokázal části obličeje poskládat jako puzzle. Jinak spíš připomínám něco jako mutanta. I když do něj vlastně nemám zas tak daleko. Levá tvář je celá napuchlá a její barva přechází z rudý do fialový. Na puse mám dvě kapky krve, který ale nechám bejt. Tentokrát jsem z toho vyvázl dobře. I klíční kost se zdá bejt v cajku. Sice mě ještě furt příšerně bolí, ale to za dva, maximálně tři dny přejde. Postavím pivo na mokrej okraj umyvadla. Prach se v loužičce vody scuknul do tvaru, kterej připomíná tenkou šedou larvu. Zvednu ruce do svislý polohy, otočím je a pozorně si je prohlídnu v zrcadle. Na některejch kloubech se mi pod kůži udělaly modřiny. Nemám tucha, kde jsem k nim přišel. I zvenku na kůži mám ještě zbytky zaschlý krve, který jsem asi u umyvadla na hajzlu na odpočívadle přehlídnul. Moje krev to není. Sem tam nějakej škrábanec, ve kterým se mi usadila špína. Zase se na sebe kouknu. Ne na mutantí odraz, ale na svoje

skutečný, správně poskládaný já. Jak tu stojím v mi-hotavém světle s kachličkami v pozadí, který ani za denního světla nejsou bílý.

„Dobrá práce,“ zopakuju a zkouším se sám sobě podívat do očí, jako by za zrcadlem stála opravdová osoba, kterou je třeba pochválit.

Vlezu si do sprchy. Do prasklin ve spárách mezi kachličkami se uteče schovat rodinka stříbrnejch rybenek.

Na cestě do pokoje za sebou nechávám mokrý šlápoty. Zavřu za sebou dveře a oblíknu si boxerky, který okamžitě zvlhnou, protože jsem se neutřel. Natáhnu se na matraci. Voda v mejch kratoučce zastříženejch vlasech mi ochlazuje kůži na hlavě. Zkřížím si ruce za hlavou. Zavřu oči. Myslím na Yvonne. Na její krásnej obličej a vyholený obočí. Kůže pod ním je tak hladká jako nebe bez mráčků.

Bylo to po zápasu týmů U23: Hannoveru proti Braunschweigu. Není to zase tak dávno, ale myslím si, že se jim tenkrát v tý souvislosti ještě říkalo amatéři nebo druhej mančaft. Dneska se to jmenuje U23. Začalo to v pěkným starým oválu Eilenriedskýho staďáku. Obvyčejně všecky ty kreténský ultras neberu zrovna vážně, ale tohle se jim musí nechat. Tehdy ten vetchej staďák zase jednou pořádně rozhicovali.

Domluvili jsme se na srazu v jedlovým hájku v centru. V hannoverským městským hvozdu. Šlo o to, abysme se sešli mimo ulici a hlavně daleko od cajtů. Osm proti deseti, protože jsme víc lidí nesplašili.

Čerstvej odchov proti sobě. Rudý čokli proti Drsnějmu sviním. Zní to hovadsky, když se to řekne hned za sebou. To s těma Rudejma čoklama byl můj nápad. Byla to taková slovní hříčka. Narážka na Rudý vlky, fanoušky FC Bayern. Jestli se jim může říkat Rudý vlci, tak se z nás stali Rudý čokli. Když se o mém nápadu dozvěděl Kai, nejdřív se začal strašně chlámat, ale pak chytnul vzteka.

„Tak si přece nemůžem říkat! To zní jako banda skautskejch buzíků!“ vmetl mi do ksichtu.

Na to jsem jenom pokrčil ramenama a řekl mu, že je přece úplně putna, jak si říkáme.

„Tos z toho aspoň nemohl udělat Red Dogz? Jako se ,z‘ na konci.“

„Jseš snad najednou nějakej gangsta raper nebo co?“

„To ne, vole, ale... teda vlastně...“ koktal a kopnul do sebe ještě trochu speedu, „nebo co třeba Bloodhoundz? Chápeš? Protože krev je červená stejně jako náš klub. Prostě nic tak přiteplenýho.“

„Ser na to. Je to, jak to je.“

„Když se to tak vezme,“ řekl Jojo, „lepší, než kdyby to znělo jako nějaká obstarožní hiphoperská partička z Kolína.“

„To je fakt.“

Všecko se to seběhlo strašně rychle. Taky to tak muselo bejt, protože i když jsme se sešli v lesíku, pořád to bylo v centru města. Z podrostu se kdykoli mohli vynořit benga s modrým majáčkem, který zalarmoval nějakej uvědomělej občan, co si sem večer vyrazil na špacír. Naštěstí zrovna lilo, takže se venku nikdo moc nepoflakoval. Ale kvůli prochcaný zemi plný louží to

kurevsky klouzalo a člověk se musel mít strašně na pozoru, aby nehodil záda. Drsnejm sviním pak spadla čelist, když jsme je v osmi totálně seřezali. Odráželi se od Ulfa jako kapky deště, který nám pořád bušily do ksichtu. I zbytek nás se úctyhodně rval.

Byl jsem zrovna do někoho zaklíněnej a při tom se mi podařilo strhnout mu čepici a mrsknout ji po něm. Vykolejilo ho to natolik, že jsem mohl v klídku zacílit a tím ho knokautovat. Doufám, že nikdy nezapomenu, jak se svalil do břechy na zemi. Už bylo jasný, že to projedou, ale pak jsem zahlídl, jak si jeden šáhl za opasek. Byl zrovna uprostřed rvačky s Kaiem. Ještě pořád jsem přesvědčenej, že jsem viděl, jak se něco zablejsklo. Tak jsem za ním vyrazil. Prostě jsem si říkal, to teda ani náhodou, ty kozomrde, a čutnul ho do kolena. Hned se začal kácet a pak jsem se na něj vrhnul. Dal jsem do toho všechno. Času jsem měl dost. Ubalil jsem mu brutální hák do spánku. Kai se na mě překvapeně otočil a já najednou nevěděl, proč na mě tak valí oči. Musela to bejt strašná prda. Chlápek z Braunschweigu se složil. Ležel s ksichtem v louži jako ryba na suchu. Třepal sebou jako pomatenej a z ucha mu crčela krev. Nevěděl jsem, co si mám myslet. Všechen ten adrenalin a vztek kvůli celý tý debilitě i chlast, kterej jsem do sebe nalil před zápasem. Ještě si vzpomínám, jak Kai rychle přitáhl Tomka. Celou dobu to sledoval. Axel měl tenkrát něco na práci, a tak místo sebe poslal Tomka jako dozor, aby mu podal zprávu, jak jsme si vedli. Jak jsme je sejmuli. Tomek a Kai mě okamžitě odtáhli pryč. Ještě jsem se ohlídl a viděl, jak si to k němu přihasili dva Braunschweičani, přehodili si jeho ruce přes rama a odvěkli ho pryč.

To o tom noži mi Axel vůbec nechtěl sežrat. Stejně jsem ale ještě pořád přesvědčen, že jsem ho viděl. Nikoho prostě nenapadlo se po něm potom kouknout do trávy. Vždyť taky všichni museli rychle vzít roha, protože k nám dolehlo ječení sirén, který stoupalo nad vrcholky stromů. I tak byl Axel celkem ohromen. O dva chlapy míň. Proti Braunschweigu. Prohlásil, že to pro Hannover znamená důležitý vítězství, a nemyslel tím fotbalovou hru béčkových týmů. To o tom noži jsem vyprávěl i Kaiovi a ten úplně vylítl a začal mě vychvalovat až do nebes, a když jsem se ho zeptal, jestli ten nůž viděl taky, řekl něco jako: „Přímo ne, ale jsem si jistý, že do trávy něco spadlo. Stopro!“

Odbočím do nadúrovňové ulice, která vede k domu mého fotra. Je to na druhém konci Wunstorfu, v ulici, kde stojící další bejvalý zemědělský stavení. Ulice je ve skutečnosti slepá, ale město je moc líný nebo chudý — nebo obojí — na to, aby tam umístilo ceduli. Asfalt prostě najednou zmizí a ulice volně přejde do polí, který se za ní rozprostíraj. Ve dnech, jako je ten dnešní, je širokej výhled na rovnou zem, až má člověk skoro pocit, jako by mohl spadnout do nebe. I když je pošmurno, většinou se dá dohlédnout až na těžební haldu, která mění svůj vzhled podle počasí. Někdy je bílá jako slánka a jindy zase šedivá jako beton.

Je to na pozemku firmy Kali & Salz, kam jsme jednou s Kaiem, Jojem a Joelem tajně vlezli. Vyšplhali jsme až na vrcholek, ze kterého se nabírá sůl. Jojo a Joel s sebou měli draka, kterej jim tam nahoře lítal

jak zběsilej. My s Kaiem jsme najednou netušili, co tam vlastně děláme. Dostali jsme senzační nápad, že sjeďem po zadku dolů, ale pak se to ukázalo jako totální hovadina. Na jedné straně byla třicetimetrová strmá stěna, sklouznout se po ní by byla jasná sebevražda. A na té druhé straně, kterou jsme vylezli nahoru, to bylo tak pozvolný, že jsme po dvou metrech zase stáli na nohou. Nakonec jsme si dali závody, kdo dřív seběhne dolů. Kai při běhu najednou nabral šílenou rychlost, až ztratil rovnováhu, zakopl a půlku svahu se skutálel. Dole zůstal ležet bez hnutí a nás tři přepadly černý myšlenky, ale když jsme se přiblížili ke Kaiovu bezvládnému tělu, vyskočil a mohl se smíchy potřhat. Oblečení měl na cáry a po celém těle byl sedřenej do krve. Z holenní kosti mu visel kus odloupený kůže. Na to se ještě dobře pamatuju, protože Jojo hodil šavli, když to viděl.

Stisknu zvonek, a než mě vůbec stačí napadnout, abych se radši zase otočil a sednul do auta, otevře ségra dveře.

„Heiko. Paráda. Konečně jsi tady.“

Rozpřáhne ruce a já k ní váhavě přistoupím. Pak mě k sobě přitiskne. Jak tam tak stojím v Manuelině objetí, s rukama svěšenejma podél těla, připadám si jako dement. Ještě mě několikrát přitiskne a pak se nad ní slituju a taky jí přehodím ruku přes záda. Asi jí to konečně uspokojí, protože mě nechá bejt a vy-zve mě, abych šel dál. Následuju ji do velký předsíně, ze který se dá vejít do všech pokojů v domě. Jde napřed a zmizí za kuchyňskejma dveřma vzadu vpravo. Moje oči si nejdřív musej zvyknout na přítmi. Místnost je strašně velká, a navíc tu kromě prosklenejch

vstupních dveří nejsou žádný okna, proto je tu taková tma. Když bejvalo v létě vedro na padnutí, bylo to vždycky to nejlepší místo, kde se dalo zchladit. Lehl jsem si jenom ve slipech na černý prkna a zalomil to, dokud mě kopancem nevzbudila máma nebo Hans s tím, že se tu nemám takhle povalovat v cestě. Na stěně napravo až ke kuchyňskejm dveřím jsou rozestavený prosklený vitríny. Ty tu byly už v době, kdy dům patřil babičce a dědovi. Krátce se před nima zastavím a prohlídnu si věci za sklem. Kdyby sem vešel někdo cizí, určitě by si říkal, že lidi, co tu bydlej, musej mít zvrácenej vkus. Přiznávám, že si sám vždycky říkám to samý, ale aspoň vím, že ta šílená změt starejch krámů je tu kvůli tomu, že tu žily tři generace ženskejch. Na vlastnoručně paličkovanejch dečkách po babičce stojej matčiny úděsný porcelánový figurky andělíčků, kočiček a hafíků. Asi jí nepřišly dost dobrý na to, aby si je vzala s sebou. Vedle nich trůněj malý břichatý Buddhové a nazdobený fialovožlatý dřevěný sloni. Ubohej dodatek k tomu zbylýmu mišmaši. Teprve teď mě napadá, že to tam možná Mie nerozestavila sama. Něco tak příšernýho by se přece žádnýmu Thajci líbit nemohlo. Připomíná to spíš serepetičky, který se za nehorázný prachy nutěj turistům ze Západu. Možná je tenkrát koupil otec a vystavil je sem, protože si říkal, že se tu pak Mie bude cejtít víc doma.

„Heiko, jsi tu ještě?“

Z futer se vysune Manuelina kebulé. Na krku se jí bimbaj brejle, který nepotřebuje a který nosí jenom proto, aby působila víc učitelkovsky. Zaslechnu z kuchyně Hansův hlas. Mele něco nesrozumitelnýho.

„Ano, tati, v pohodě,“ a pak zase směrem ke mně, „tak už pojď. Vystydne ti káva.“

Jak musí říkat „káva“ místo „kafe“! Všecko přespisovně, aby to náhodou neznělo humpolácky. Z toho se mi ježež chlupy až na prdeli. Skoro se praštím hlavou o nízkéj strop, protože jsem tu už strašně dlouho nebyl. Manuela rejdí po malým prostoru kuchyně. Oknem a dveřma na terasu sem proniká jen málo denního světla. Mie stojí u dřezu a meje nádobí. Fotr sedí u stolu, ruce má položený po obou stranách talíře, na kterým se povalujou velký drobký koláče. „Zdar,“ zahuhlám. Mie se krátce otočí a zašeptá „ahoj“. Dokonce to zaznamenám. Dřív mě vytáčelo, že je imrvére potichu. Dneska, když už tu bydlet nemusím, je mi to srdečně putna. Manuela se sice snaží působit nenápadně, ale já si stejně všimnu, jak do otce šťouchne a ten se nakonec uvolí k strohýmu „čus“ a teprve potom si na talíř přesune další kousek koláče.

„Posaď se, posaď se,“ prosí Manuela a rovnou mi naleje kafe. Vytáhnu si cigára a položím je vedle talíře. Manuela ihned popadne popelník a neslyšně ho položí vedle mýho talíře.

Další minuty, při kterejch si nikdo z nás ani nevmění pohled, se strašně táhnou. Mie ještě vedle medovýho koláče postaví velkou mísu s hnědejma kuličkama. Pak už konečně sedíme u stolu všichni.

„Co to je, Mie?“

„Kai nok —“ zbytku nerozumím, protože to řekne thajsky, a tak její slova vyšumí do ztracena.

Zdá se, že přemejšlí, jak to přeložit do němčiny, ale žádný řešení ji nenapadne. I proto, že Manuela kejvne

a řekne: „Aha,“ jako by přesně věděla, co jsou ty kouřící kulatý komedie zač.

Vytáhnu si z krabičky cíčko, a zatímco si zapaluju, Manuela mi šoupne na talíř kousek medového koláče. Teprve pak se zeptá: „Medový koláč?“

Neurčitě mávnu rukou a odklepu popel. Fotr se poprvé podívá mým směrem. Zírá na cigára a olizuje si horní ret. I když si svůj starej pornoknírek oholil už strašně dávno, na jeho holou kůži pod nosem pokrytou kapičkama potu si stejně pořád nemůžu zvyknout.

„Neměl bys jednu?“ zeptá se a při tom se ani na vteřinu nepodívá na mě. Mluví ke krabičce.

Pomaloučku a požitkářsky si potáhnu z cigára, odklepu ho, ještě jednou potáhnu a položím ho na popelník. Pak cvrnknu do krabičky. Odletí napříč přes stůl kolem Manuely a zastaví se o Hansův talíř. Fotr si jednu vytáhne a prohmatá si kalhoty. Nic nenajde a tentokrát se na mě podívá už s cigárem v hubě.

„Nemáš oheň?“

Má skelnej a současně i zvlhlej pohled. Jako popelník, do kterýho někdo omylem vycmrndnul pivo. Odcvrnknu k němu i zapalovač.

Po tom, co dohulíme a Manuela nám dostatečně dá najevo, jak ji to dusí, přejde ségra konečně k věci. Její odmítavej pohled přesně pasující k jejímu drdůlku, do kterýho vtěsnala svoje hnědý vlasy, se tím nezmění. Cigaretovej kouř strašně nesnáší, ale musí se podřídít, protože je v menšině, a navíc mimo svoje vlastní čtyři stěny. Aspoň se mezitím naučila přistrčit nám v podobnejch chvílích popelník, protože mně i Hansovi je úplně u prdele, kde si popel odklepem.

„Prima, že jsme se tu konečně zase všichni sešli.“

Nikdo na to nereaguje. Jen Miin úsměv naznačuje něco mezi rozpačitostí a souhlasem.

„A máme k tomu obzvlášť důležitý důvod,“ pokračuje Manuela, „konečně se mi podařilo — přiznávám, že tam Andreas musel naši záležitost jistým způsobem popostrčit — přesvědčit pojišťovnu, aby tátovi schválila místo v léčebně.“

Hans vydá pohrdavej chrochtavej zvuk, kterej zní, jako by měl místo pusy řitní otvor. To ale Manuelu ani v nejmenším nerozhodí. S něčím takovým má už letitou zkušenost.

„A tak ho teď —“ odkašle si, „tak bude až do listopadu v Bad Zwischenahnu.“

„Hmhm,“ zamručím, protože se mi v krku zaseknul kousek suchýho medovýho koláče. Obávám se, že je to její výtvar.

Otázku, co s tím mám jako společného, si nechám pro sebe, protože na nějaký velký vykecávačky nemám ani v nejmenším náladu. K tomu, jak se mě to týká, se Manuela určitě ještě dostane.

„Příští týden ho tam osobně zavezu,“ protože chce mít stoprocentně pojištěný, že tam stařík skutečně dorazí, ale to by samozřejmě nepřiznala.

„Asi je všem jasné, že se v době tátovy nepřítomnosti musí někdo postarat o jeho holuby,“ aha, tak odtud vítr vane, „a protože já kvůli práci opravdu nemám času nazbyt, abych se o ně starala — děti jsou v tomto věku tak náročné a já toho po škole ještě musím tolik dodělat a připravit a taky opravit, že to vážně nestíhám —, a Mie se těch ptáků děsí, tak jsme si říkali,“ podívá se na Hanse, zřejmě v naději, že zachytí jeho pohled, ale on namísto toho pořád ještě čumí na

medovej koláč, „tak jsem si říkala, že bys to mohl dělat ty, Heiko. Vždyť jsi přece dříve pomáhal s krmením dědovi. Tak přece víš, jak to funguje.“

To je dobrejch dvacet let zpátky.

„Znamenalo by to pro nás skutečně hodně velkou pomoc, Heiko.“

To, proč jsem od té doby do holubníku ani jednou nepáchl a fotrovi, kterej po dědovi chov holubů převzal, ani jednou nehelfnul, se jí evidentně už úplně vykouřilo z hlavy. Vždyť by se jí to ani nehodilo do krámu.

Zatímco do sebe tlačím poslední kousek koláče, v hlavě spřádám velkolepý plány, jak se z toho vykrotit. Ani jeden z nápadů by ale nestál za ten kartáč, kterej bych potom od Manuely schytl. Trošku jí změknu ztuhlý koutky úst a povolí oči, který se mezi tím vměstnaly do skoro hranatýho tvaru. Evidentně jí docvaklo, že mě nenapadla žádná vhodná námitka. Já to ale fakticky, fakticky nechci dělat, jenže co z toho, když už mi zase vypadlo důležitý nervový spojení mezi mozkiem a držkou.

„Tak jsme tedy dohodnutí,“ zakončí to ségra a jako první si vezme z mísy jednu z Miinejch kuliček. Zakousne se do ní a na poslední chvíli se jí ještě podaří vmanévrovat zkřivenou hubu zpátky do úsměvu. Sleduju ji, jak se na Mie strojeně usměje. Mie jí úsměv nejistě oplatí. Pak pohlídnu na fotra, mezi nímž a koláčem ještě furt zuří souboj v čumění, a v palici se mu asi honěj myšlenky na další pivko. Vlastně mu to ani nemám za zlý. Mně se nevede o nic líp. Muset dřepět tady, u tohohle stolu, v tomhle domě. Se svojí biologickou rodinou. Kurva, sám bych si nejradši zalepil

chřtán prvním pivem, který by se namanulo. Je to celý naprosto k ničemu, pomyslím si, poklepu na stůl a řeknu: „Tak jo.“

Ostatní to vytrhne z myšlenek, do kterých byli zrovna ponořený. Obrátím do sebe kafe, vstanu a natáhnu se přes stůl pro krabičku.

„Tak já padám,“ řeknu, „mám ještě něco na práci.“

S mým odchodem nepočítala dokonce ani ségra. Zakoktá se a spěšně se snaží vymyslet nějakou kravinu, o který bysme ještě mohli hodit řeč. Nezájem. Otočím se na patě, na rozloučenou ještě uprostřed kroku zaťukám na futro, neobrátím se, projdu chodbou, vstupníma dveřma, nasednu do svého pola a vycouvám na ulici.

Wotan Boxing Gym je bejvalá tovární hala v hannoverský čtvrti Stöcken. Strejda Axel mi jednou vyprávěl, že se tu dřív vyráběly pera nebo možná náplně do propisek. Firma zkrachovala. Axel, kterému dřív patřil podíl v jednom baru na pěší zóně u Steintoru, se nechal vyplatit, koupil tuhle špeluňku za babku a pak si tu otevřel fitko. Klientela sestává hlavně z druhořadejch bojovjeh sportovců, nabušenejch sekuritáků a motorkářů. A bohužel se tu sem tam objeví i pár ultrapravičáků. Není se ani čemu divit, když je fitko pojmenovaný po germánským bohovi. Kdybych do toho měl co kecat, žádnou holou lebku bych sem nepustil. Ale já tu nemám žádný slovo, jsem jenom taková holka pro všecko. Připravuju stroje, třídím závaží, sem tam někde otru pot nebo krev. A přitom tady občas zaslechnu něco,

co by si radši nikdo za rámeček nedal. Makám tu už dobrejch pět let. Od tý doby, co jsem podruhý vyletěl od maturity. Neumím si představit, že bych dělal něco jinýho, i když tu každodenně vídám a slýchám příšerný věci. Za prdelí mi nestojí žádněj kravaťák, a navíc mi Axel nechává docela volnost. Můžu si tu zacvičit, kdy se mi zlíbí. A kromě toho vydělávám víc, než pro život potřebuju.

Právě jsem chtěl zkontrolovat ochranný žíněnky v rozích ringu a případně je trochu přitáhnout. Máme boxerskej ring v soutěžní velikosti a dva menší, který jsou určený výhradně na trénování.

„Zdarec, Heiko.“

Kobyła prostrčí vousatej ksicht s dlouhým culíkem mezi lanama v ringu. Pazoury, kterejma se drží provazů, má kompletně potetovaný lebkama. Jeho vlastní výtvar. Jednou rukou si potetoval tu druhou a naopak. Kobyła je členem hannoverský odnože Hells Angels, která je největší v celým Německu. A je to i jejich dvorní tatér. My k němu ale taky vždycky chodíme. Nás samozřejmě netetuje přímo v jejich klubu, ale u stolu u sebe doma v kuchyni. Jednou mi dokonce udělal tetování v šatnách našeho fitka. Moc dalších kunčoftů už nemá, protože v podstatě pracuje tady u nás ve fitku. A ještě v několika klubech a barech. Jeho hlavním zdrojem příjmů je shánění matroše pro motorkářskej gang. Já sice všechny ty zasraný anabolika a steroidy nemůžu ani vystát, ale jsem ten poslední, kdo tu má komu co přikazovat.

Utáhnu uzel, prolezu mezi lanama a posadím se na okraj ringu. Podáme si ruku. Mám Kobyly rád, protože to je do morku kostí správnej chlap. A moc toho

nenadžvaní. Nechtěl bych mu ale něco dlužít. Už se ke mně doneslo, jak pár lidem, který mu nemohli nebo nechtěli cálovat, něco vytetoval násilím.

„Všecko v poho?“ zeptám se.

„Dá se to.“ Kejvnu. „Hele, už jsi dneska mluvil se strejdou?“

„Ne, proč?“

„Potřebovali bysme na pár minut šatny. Axel má něco na práci, ale říkal, že bys nám je mohl zamknout.“

„Jasně.“

„A taky bys před nima musel stát a hlídat, aby nás nikdo nerušil. Nebylo by to na dlouho. Tak na čtvrt-hodku. Vejdem zadním vchodem, zavřeš za náma, půjdeš napřed a dáš pozor, aby nikdo z fitka nezkoušel vlízt dovnitř.“

„Bez problému,“ řeknu.

„Jseš skvělej chlap. Půjdu si zatelefonovat.“

Mezitím zevluju na fejsu, z nudy dokonce zametu prostor u vstupu a u zadního vchodu hulím jednu za druhou. Axel má dveře do kanclu celou dobu zavřeny a ani jednou nevyleze.

Pozdějc, když posedávám na zadním dvorku a pokuřuju, si to sem Kobyla přihasí na chopperu a za ním další kumpán z jejich gangu a nakonec ještě jeden. Za nima vjede nepopsaná dodávka, ze který vyskáčou čtyři Turci nebo možná Arabáši s vizáží buldoka. Jeden z nich vleče dvě naditý černý kožený tašky.

Kobyla a jeho dva kumpáni na mě kejvnu. Zvednu se ze židle a zašlápnu cigáro. Jeden čmoud ke mně přijde.

„Co je zač?“

Chci mu říct, že mu je po tom hovno, ale Kobyla mu odpoví: „Pracuje tady. Kámoš.“

Jdu napřed do chodby, ve který jsou čtvery dveře. Napravo je Axelův kancl, vlevo komora a zaměstnanec-kej vstup do šaten a vepředu, na samým konci chodby, vstup do fitka. Otevřu šatnu, podržím jim dveře a zase za nima zavřu. Pak jdu dál do fitka. Ještě jednou tam zkontroluju dveře do šaten, který jsem dopředu zamknul, a stoupnu si před ně.

Nerozumím, o čem se vevnitř bavěj. Ani to nechci vědět. Měl jsem si vzít židli, kdyby se to protáhlo.

Dovnitř vejde dlouhán Töller se sportovní taškou přehozenou přes rameno. K chuligánům se kdysi přidal současně s mým strejdou. O slušnejch pár centáků převyšuje dokonce i Ulfa, na rozdíl od něj je ale vyžle. Ne taková hora svalů jako Ulf. Töller nepatří k mejm oblíbencům. Všecko, co říká, zní jako provokace. To v dlouhodobým horizontu dokáže celkem zvednout mandle. Přitom máme docela podobný názory. Například co se týká zatahování politiky na bitevní pole. Ultrapravičácký kydy snáší stejně špatně jako já. A navíc Töller obstojně vidí do fotbalu. Jeho znalosti se nezadrhly někdy v polovině devadesátek. Je to echtovní fanoušek Šestadevadesátky. Srdcař. To jsme samozřejmě všichni, ale u hodně kluků — a to neplatí jenom pro Hannover — to začíná vypadat, jako by jim namísto fotbalu šlo spíš o reprezentaci svýho města. Ale některý věci jako třeba to, co si posledně dovolil proti Kolíňákům, patřej k důvodům, proč ho fakt nemůžu vystát.

Ustoupím stranou a zablokujmu cestu, protože se mě chystá obejít. Zvednu ruku.

„Sorry, teď dovnitř nemůžeš.“

„Cože? A to jako proč?“

„Prostě to teď nejde. Musíš pár minut počkat.“

„Kolbe, za hodinu musím bejt zpátky v rachotě. Tak mě teď nech se převlíknout, ať si můžu ještě trochu zacvičit.“

„To-nej-de. Nej-de. Teď-ne.“

„Proč?“

„Töllere, prostě ti říkám, že to nejde. Je zavřeno. Musíš holt chvílku vydržet.“

Volnou rukou si prohrábne tmavě plavý vlasy a napruženě vzdychne. Pak se kolem mě protlačí a otočí kouli na dveřích do šaten. Nic se nestane.

„Už s těma debilitama kurva přestaň!“ Potom ještě jednou chytí za kouli a zařve přes dveře. „Kdo je tam? Otevřete!“

Zkurvenej čurák, říkám si a odstrčím ho stranou.

Za dveřma zaslechnu cvaknutí něčeho kovového. Ozve se Kobyla: „Heiko? Heiko, co se tam venku děje?“

Töller po mně sekne pohledem. Nakrčí čelo a napulí gigantický nosní dírky.

„Nic! Všecko v pohodě!“ zavolám přes dveře. Pak se otočím na Töllera: „A teď už vyklid' pole. Jdi ven na cigáro. Pak ti dám vědět.“

Zřejmě mu konečně docvaklo, že by se tu radši měl přestat ochomejdat. Vzteky rozrazí vstupní dveře a stoupne si ven, aby si zapálil. Přitom mě ani převlíkárnou nespustí z očí.

Po pár minutách se ozve klepání na dveře. Zavolám, že rozumím, obejdu šatny a zastavím se u zadních dveří. Odemknu. Čmoudi mě beze slova minou, nestojím jim ani za pohled, nastoupěj do dodávky a vy-smahnou.

Kobyla a jeho dva kumpáni, jejichž jména sice zřejmě znám, ale nemůžu si je vybavit, vyjdou ven s ruksakama, pod jejichž vahou se jim prohejbaj záda. Ostatní odejdou na zadní dvůr, ale Kobyla se u mě ještě zastaví.

„Co to mělo bejt?“ procedí skrz stisknutý zuby. Je evidentní, že ho stojí hodně námahy, aby to neznělo až moc nepřátelsky.

„Promiň. Tö—“ zadržnu se uprostřed slova, „někdo přišel a chtěl dovnitř.“

„Přesně od toho tam stojíš ty, aby se něco takového nestalo. Málem to kvůli tomu celý šlo do hajzlu.“

„Fakt mě to mrzí, Kobylo. Nebyla s ním řeč.“

Zkoumavě si mě prohlíží. Asi se pokouší rozklíčovat, jestli to myslím vážně, nebo jestli se to celý nepříhodi-
lo jenom proto, že jsem se na to vysral.

„No jo. V pohodě. Hovno se stalo.“ Plácne mě po zádech. Pak s kumpánama vyjedou na svezích burácejících strojích ze dvora ven. Po jeho ruce mi na tričku zbyl lehce zpcocenej obtisk.

Vejdu do šaten a rozhlídnu se. Všecko při starým. Otevřu dveře do tělocvičny a mávnu na Töllera, kterej ještě pořád očumuje venku, že může dovnitř. Pak se vrátím do zadní chodby. Hlavou se mi honí, jestli tam Axel celou dobu byl a chrněl ve svém koženým křesle. Dvakrát zaklepu a stisknu kliku. Axel opravdu trůní na masivním kancelářským křesle z černý kůže. Psací plocha dubovýho stolu je uprostřed prázdná. Na ní jsou vedle sebe vyrovnaný tři lajny koksu.

„Co je, Heiko?“ zeptá se ostře. Ze dvou židlí před psacím stolem se na mě otočej dvě holý lebky s uny-
lým výrazem. Třetí se naklání nad stolem s trubičkou

v ruce. Při pohledu na mě se zase narovná a šňupací proces přeruší.

„Mám teď něco na práci. Takže jestli nic důležitého nepotřebuješ...“

Nic na to neřeknu a prohlídnu si jednoho nácka po druhým. Jejich šeredný ksichty mi jsou odněkud povědomý. Jen si nemůžu vzpomenout odkud.

„Né... hm... v poho,“ řeknu a chci svůj trup zase zasunout zpátky na chodbu.

„Heiko, tak přece počkej,“ řekne Axel a natáhne do sebe zbytek koks, kterej se mu nalepil na nosní dírky, „pozdějc ten Kolín ještě proberem. Hodíme řeč, jo?“

Spiklenecky na mě mrkne, což mě tak vytočí, že jenom kejvnu a houknu do místnosti: „hmmm.“ Dro-gama nabuzený oči plešounů mě pronásledují až na chodbu. Zavřu dveře.

Už to dál nešlo. I když jsem šíleně chtěl, aby to fungovalo, abysme my dva spolu fungovali, bylo mi naprosto jasný, že já se změnit nedokážu a že ona nic měnit nehodlá. Žádný otázky. Na tom jsme se domluvili, když jsme spolu začali chodit. Nikomu jinému by to určitě pořádněj vztah nepřipomínalo, ale tak to prostě bylo. Hodilo se mi to do krámu. U mě a u ostatních právě odstartoval „třetí poločas“, jak tomu chuligáni mezi sebou říkaj, a já neměl sebemenší chuť se nechat převálcovat čímkoli jiným. A už vůbec ne nějakou ženskou. Yvonne ale na druhou stranu jen tak nějaká ženská nebyla.

Zpočátku jsem si říkal, jak nám to bude skvěle klapat. Stejně jako já potřebovala i ona dost prostoru

sama pro sebe. Nikdy by mě nenapadlo, že potkám někoho, s kým by mohl můj styl života bejt kompatibilní. Nakonec to ale stejně nevyšlo, i když to bylo z důvodů, který by mě tenkrát nenapadly ani ve snu. Do prdele s tím sajrajtem! Teď mi dokonce přijde vtipný, jak jsem si postupem času začínal myslet, že ji kromě mě píchá ještě jinej... Píchá! A když se to tak vezme, tak to tak kurva vlastně bylo. Všecky ty nekonečný diskuze. Na to jsem nikdy moc nebyl. Na mluvení. A na to, abych dešifroval, co se komu honí v palici, a dokázal identifikovat pocity těch druhéjch. A přitom jsem naše hádky tím směrem vždycky stáčil. I když jsem na něco takovýho vůbec nebyl připraven. Vždyť to není tak zlý, říkala mi. Holt to potřebuje. Má to úplně pod kontrolou. Tohle jí nesmím sebrat. Koneckonců i ona mě bere takovýho, jakej jsem, říkala. I se všema těma zápasama a „fotbalovejma píčovinama“, jak se vyjádřila. Do prdele, kurva, do prdele s tím vším!

Všecky hadry, který vydolovala, flákla do předsíně a práskla dveřma. Nijak jsem jí nebránil. Nestrčil jsem nohu do dveří a nehulákal, ať mě pustí dovnitř. Řekla mi, ať vypadnu, a já nic nenamítal. Posbíral jsem oblečení, vešel do kuchyně a dojedl naši večeři. Mohl jsem odejít rovnou, ale asi jsem to takhle chtěl ještě trochu oddálit. Mohla si to přece ještě rozmyslet a vylízt z ložnice. Ale to se samozřejmě nestalo. Něco takovýho by nikdy neudělala. Ani jednou jsem nezažil, že by někdy změnila svoje rozhodnutí. I když šlo o sebemenší prkotinu. Šel jsem do obejváku, vypnul telku a ještě si na chvíli kecnul na gauč. Pohládl jsem kočku, která se urputně snažila uvelebit do co nejpohodlnější polohy

na spaní a tlapkama rytmicky přešlapovala na gauči. Dokonce jsem se pokusil dát to tam trochu do kupy. Naskládal jsem nádoby do myčky, vyrovnal všechny její hovadský časáky do komínku na skleněnej stolek, umyl její náhradní nádobíčko, kanyly a injekce, v umyvadle v koupelně a dal je zpátky do koženýho pouzdra. Pak jsem ho položil zase na svý místo v šuplíku v obývací stěně. I když bych tím stokrát radši mrsknul o zeď. Proč jsem to vlastně neudělal? Z nějakýho důvodu jsem to uložil do skříně, jako bych byl zombík s dutou hlavou. Vzal jsem si svoje věci, zastavil se ve dveřích obejváku, naposledy nastražil uši směrem ke dveřím do Yvonniny ložnice. Pak jsem za sebou zavřel. Když jsem scházel po schodech dolů a palcem v kapse přejížděl po zoubcích na klíči, s každým schodem se dva roky našeho vztahu scvrkávaly do pořád menší a menší, vysušený kuličky.

Kai má zkouškový. To sice znamená, že musí napsat tři prdele seminárek o účetnictví, personálním managementu a dalších hovadinách z podnikový ekonomiky, ale namísto toho se mnou celý dny zevluje ve fitku a začíná lejt už v poledne. Vypouštím každý druhý pivo, abych mohl fungovat aspoň napůl, kdyby bylo třeba. Stejně ale není co na práci. A Kai mi svojí přítomností pomáhá odvíst pozornost od všech těch keců, který tu jinak přes den pochyťám. Jednou tak vysedáváme u vchodu, kouříme a chlastáme, a Kai mi ukáže fotky Aztéckýho stadionu v Mexico City. Jeho velkým snem je tenhle gigantickéj staďák navštívit. Kdysi se do něj

napasovalo přes sto deset tisíc lidí. Dneska má kolem devadesáti pěti tisíc míst.

„Ale to jsou místa k sezení, vole,“ řeknu, „to je přece na hovno.“

„To si snad myslíš, že tam hombres seděj na prdeli? Je to nefalšovaná fiesta!“ rozkřičí se a omylem si odklepe popel na nový sněhobílý boty značky Le Coq.

„Ááá, kurva!“

Nalízne si palec a zkusí popel setřít. Kolem projde Kobyla, pozdraví a zamíří dovnitř. Ve dveřích narazí na Latzeho, dvoumetrovýho vyhazovače, kterému se při pohledu na Kobylu rozsvítěj oči jako tlustému chlapečkovi při vstupu do cukrárny. Odejdou společně do šaten.

„Jestli do sebe Latze bude dál prát po lopatách ty hormony, jednou mu rupnou bicáky,“ řekne Kai a zakřenění se.

Zasměju se. Mávnu rukou.

„Vždyť to jsou jenom kecy.“

„Myslíš? Jestli chceš, tak tam vlítnu a řeknu mu, že ho vyzýváš na páku. Bude to hotový raz dva, uvidíš.“

Předstírá, že tam fakt každou chvíli vtrhne, pak si ale zase kecne a usrkne si piva z plechovky.

„Ale i kdyby ten staďák fakticky byl tak senzační,“ řeknu, „o čemž dost pochybuju, nedokážu si představit, že se v tak megavelký aréně nevytratí atmoska. A vůbec, kdo tam vlastně hraje?“ ale na odpověď si nepočkám. „Celtic proti Rangers rozhodně ne, vole.“ Ukážu na něj napřaženým ukazováčkem. „To by kurva za to stálo! Nejstarší, nejtradičnější derby na celým světě. Střet dvou náboženství.“

„To by Rangers museli nejdřív postoupit.“